

# ALLT ÄR SOM ETT AGILITYLOPP

## eller

### En vanlig morgon i mitt liv

Text: Kerstin Eriksson, jan -06

Jag försov mig härom dagen. Jag vaknade fyrtio minuter senare än vad jag borde. Bråttom! Min ena springer, Storpricken, är mycket känslig av sig. Nja, oftast är han det inte. Han kan springa in i en tegelvägg utan att knappt lägga märke till att det stod något i vägen. Men vid tillfällen när han inte förstår varför jag uppför mig som jag gör. Då missförstår han, och tror att jag är arg. Han blir ledsen, orolig och kryper ihop. Ha törs inte röra sig ur fläcken. Därför kan/vill jag inte stressa när han är i närheten, eftersom han definitivt inte förstår att man kan ha bråttom. I och med detta gäller det att kunna göra saker och ting snabbt, utan att utsöndra några stresshormoner, och att inte verka på något vis irriterad. Detta är en konst, som kan liknas med ett agilitylopp. Att vara koncentrerad, att göra allt i ett svep, utan några stoppar, och utan att ta några för vida svängar.

Denna försovningsmorgon tog det cirka fem minuter innan jag förstod att klockan redan var tjugo minuter i nio. Det vill säga, klockan blev kvart i nio innan jag klarade av att resa mig upp. För att hinna till jobbet, och innan det också rasta hundarna, borde jag åka hemifrån om typ tio minuter. Jag var SEN! Nu gäller det att allt flyter på. Först går jag in i köket, tar fram matportionspåsen från frysen till min foderkvalsterallergiker till hund, så att den tinar. Jag öppnar ytterdörren för att skicka ut mina tre hundar för morgonkissning på tomten, medan jag själv nyttjar vattenklosetten. Jag kastar ut en näve hundgodis för att få dem att gå ut. Sömntutor! Jag kommer ihåg att dra ur kontakten till julgransbelysningen, för att sätta igång kupévärmaren till bilen istället.

Inne i badrummet funderar jag lite på klockradion jag har införskaffat. Den har en inbyggd tupp som gal istället för den sedvanliga tjut-tonen. Min idé var att hundarna skulle reagera, och börja skälla mot det märkliga ljudet från klockradion. Men icke! Efter två morgonar brydde de sig inte det minsta. Ibland är jag vaken (!) när klockan börjar gala. Då passar jag på att iaktta mina hundar. Oftast sover de bara vidare, utan att ens röra sig. Men när *jag* börjar röra på mig, då vaknar även de till liv.

Denna morgon (precis som alla morgonar) hade först radion gått igång på högsta volym, Efter en halvtimme började tuppen att föra oväsen. Men ingen av oss vaknar. Även tuppen skriker i en halvtimme tills den ger upp. Den hade varit tyst i sju minuter innan jag vaknade. Det som väckte mig var nog tystnaden.

Det dröjer inte länge förrän Lillpricken själv öppnar dörren för att komma in igen. De andra hundarna, Storpricken och Pitbullpudeln,, följer efter. Ingen av dem stänger dörren. "När ska ni lära er att stänga dörren efter er?!", muttrar jag tyst där jag sitter på toa. Jag går sedan snabbt bort för att stänga. Det är vinter. Och det är kallt ute, snart även inne.

"Piller och mat!", säger jag till hundarna. Pitbullpudeln vänder sig bort, går in till vardagsrummet och lägger sig i soffan (!). Pitbullpudeln äter inte frukost. Stor- och

Lillpricken ställer sig på led vid köksbänken. Jag håller upp fem levaxin-piller i handen. Sedan tar jag fram seraquin-tabletten till Stor-pricken, 10 år. Han nosar ivrigt efter seraquin-tabletten, men jag envisas att två levaxin-piller ska in i munnen först - sedan tabletten. Efter jag har petat in små-pillren i munnen, mumsar han i sig tabletten nöjt. Lill-pricken gapar redan som en liten fågel-unge. Tre levaxin-piller faller ned i svalget. (Det gäller att vara vaken nog, så rätt hund får rätt mängd piller.)

Jag böjer mig ned för att hämta Storprickens matskål. Jag tar steg mot diskbänken för att i farten sätta på varmvatten. Jag håller i hans specialmat för proteinallergiker. Sedan håller jag i varmvatten över maten, eftersom han ofta är lite dålig på att dricka tillräckligt. Jag böjer mig ned för att ställa ned Storprickens matskål. Han börjar genast att glufsa i sig sin frukost. Utan det minsta stopp hämtar jag Lillprickens matskål. Och återigen är den nära att jag tar mat från den stora säcken med vanlig mat, istället för den nu någerlunda tinade portionspåsen som har varit i frysen. (Det här med foderkvalserallergin är nytt. Jag har ännu inte fått en ordentlig rutin på det.) Även Lillpricken får lite vatten i maten. Fast hett, så maten kanske blir något varmare. Han får också lite viacutan, för hans huds skull. Jag passar på att borsta tänderna medan de äter sin frukost.

"Varför tvättade jag inte håret igår för?", tänker jag ångerfullt medan jag borstar tänderna. Jag törs knappt titta på klockan. (Tänk på stressnivån. Får ej känna mig stressad.) "Hoppas det inte är för kallt ute. För jag hinner då inte att torka håret. Jag dör nog inte. Kupé-värmaren är ju igång i bilen", tänker jag när jag sköljer munnen. Frukost till mig själv, har jag inte en tanke på.

In i sovrummet. Av med kläderna. Jag går halvnaken mot badrummet. På vägen dit tar jag upp Pitbullpudeln halvтомma matskål från igår, så att varken någon prickhund eller mus (under dagen) tjuvar hans rester. Pitbullpudeln äter som sagt inte frukost.

Allt flyter på bra inne i duschen. Men när jag ska släcka missar jag väggkontakten - två gånger! "Vilket slöser med tid!", muttrar jag, "som en "ful-snurr" efter ett agilityhinder!" Jag slänger i två kvinnliga tillbehör in i den öppna ryggsäcken som står i hallen, för framtida behov under dagen. Fullträff! Jag prickade rätt. Ingen ramlade bredvid.

Högersvängen, på vägen tillbaka till sovrummet, tar jag utan någon miss eller med för vid sväng. Jag kör raka spåret, och håller linjen. Dock ej för snabbt, så att Storpricken blir orolig. På med kläderna. När jag går förbi köksbänken på väg ut mot hallen tar jag i farten en fjärdedels bit av en seraquin-tablett, som Pitbullpudeln ska ha. Han har lyckats ta av ett korsband. Tabletten ska hjälpa kroppen med läkningen. Pitbullpudeln ligger bekvämt i sin lädersnurrfotölj i vardagsrummet. Ham protesterar lite lätt när jag tvingar upp hans käftar. I med pillret så långt ned i svalget jag når. Jag stänger hans mun så snabbt som möjligt - och väntar tills han troligtvis har svalt. "Det står faktiskt på förpackningen att hundar tycker att tabletten är god", säger jag lite menande till Pitbullpudeln. Han fnyser.

Jag öppnar ytterdörren. "Ut med er!", uppmanar jag jyckarna. "Ska du med?", undrar de när de lite tveksamt går ut genom dörren. När Lillpricken ser att jag börjar sätta på mig kängorna vänder han, och ska envist "hjälpa" till. "Gå ut!", uppmanar jag åter igen. Jag stänger dörren efter honom. Det tar cirka två sekunder, sedan öppnar Lillpricken dörren, och gå in. "UT!", kommenderar jag, och försöker till det yttersta att inte låta arg eller irriterad. (Den känsliga Storpricken är ju precis utanför på trappan.) "Andra hundar kan minsann vara ute själva. Här har jag skaffat en stor tomt. Nästan

6000 kvm. Ut!", morrar jag tyst medan jag tar ut lakanen som skyddar Lillpricken mot mina minsta husdjur - dammkvalstren som bor i soffan, Lakanen skall vädras. In igen - påfyllning av bajspåsar.

Väl ute låser jag dörren, och sedan byter jag kontakterna för motorvärmare och julgransbelysning. Jag böjer mig ned för att ta upp ryggsäcken. "Hundgodis!?", funderar jag, "har jag tillräckligt i fickan?" Det var gränsfall. Men eftersom dörrlåset brukar krångla - och jag har ju bråttom - så bestämmer jag mig för att det räcker visst. Lillpricken och jag tränar båda att vara tyst i bilen. (Storpricken tycker absolut inte om när jag låter arg i bilen, när han inte förstår varför.) Är man tyst får man godis - om inte - åker godispåsen direkt tillbaka in i fickan. Att jag har påsen framme på instrumentbrädan beror mycket på att jag måste påminna mig själv att ge, jag menar försöka kasta, och pricka igenom lastgrinden, när Lillpricken är tyst. Inte när han voffar för att påminna mig om att han varit tyst! Med hjälp av klickern fungerar det faktiskt riktigt bra.

Samma rutin varje morgon. Jag startar bilen. Drar ur motorvärmarsladden. Hundarna iakttar mig. Pitbullpudeln, Lillpricken och jag går bort för att öppna grinden. Ingen hund smiter ut från tomten. När vi vänder tillbaka mot bilen möter Storpricken oss glatt med två tennisbollar i munnen. "Va duktig du är!", berömmar jag honom. Jag är glad att han är glad - min älskade hund.

Två "prickar" hoppar in i bakluckan. Hela tiden har jag ett halvt öga bort mot Pitbullpudeln. Jag har inte tid att jaga hundar som rymmer ut på vägarna.

"Jag? Smita? Aldrig!". Pitbullpudeln bedyrar sin oskuld. "Jag - en ängel - vit som snö!" Fast jag, matte, vet vad den *svarta* mellanpudeln är kapabel till. "Vadå? Ibland har jag behov att gå på friarstråt. Jag erbjuder mina tjänster bara. Jag är vacker!", förklarar Pitbullpudeln lugnt och lite överlägset, när han lydigt (hm) hoppar in i bilen. "Hörru du, Wilbur Fulsvans, pitbullpudel, varför tror du att du kallas det?", frågar jag.

"Att svansen ser ut som den gör, är i alla fall inte mitt fel, eller hur!", muttrar Wilbur surt, "och om någon annan hund är oförsämd, så ska den sättas dit!". "Det är mitt jobb!", protesterar jag, och upplyser honom bestämt ännu en gång de gällande reglerna. "Ja ja, matte!", suckar den avsatta Pitbullpudeln Wilbur. Vi åker iväg mot jobbet...